

Otče biskupe, bratři a sestry v Kristu.

Připadl mi úkol, abych Jendovi poděkoval. Abych mu poděkoval za skauty, za ministranty, za naši farní rodinu a vlastně za nás všechny, kteří jsme měli štěstí, že jsme se potkali s mnoha krásnými a Bohu oddanými a dobrými lidmi, kteří nám pomohli na naší životní cestě k Bohu. A mezi ně patří i Jenda Pazdera.

Nechci vás zahrnout historickými a životopisnými daty. Chci jen připomenout etapu Jendova života, která je pro nás červeno kostelecké ministranty i skauty důležitá.

Říká se, že všechno zlé je k něčemu dobré. A také, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému. A platí to i v Jendově životě. To, že komunisté zavřeli v roce 1950 Hradecký seminář a že se Jenda po čtyřleté vojenské službě u PTP vrátil domů do Červeného Kostelce, bylo vlastně pro naši farnost Boží prozřetelností a požehnáním. Jenda pracoval postupně v Lipkách v laťovkárně, v Turkově cihelně a posledních 5let v dolech na Tmaváku. Od roku 1967 znovu studoval a roku 1970 byl vysvěcen na kněze. A právě v tomto šestnáctiletém období se Jenda staral o kluky ministranty. Patřil mezi ty, kteří navázali na požehnané působení všemi milovaného otce Josefa Blahníka, který mnoho vykonal v letech 1944-50 pro mládež naší farnosti, a nejen pro ni. Jenda vedl ministrantské schůzky, od roku 1956 pořádal letní putáky, výlety na kolách a tajné tábory. V roce 1968 založil 4. skautský křesťanský oddíl a vedl 3 oficiální skautské tábory.

Od roku 1970 Jenda působil jako kněz krátce v Pardubicích, Chlumci nad Cidlinou a Žiželicích a posledních 38 let v Dobřenicích, kam jsme za Jendou rádi jezdili pomoci při opravách kostelů, nebo jen tak popovídat, zavzpomínat nebo se poradit a podělit o životní radosti a bolesti. K dobřenicické faře patřila také velká zahrada a na ní krásná jezdecká kobyłka často i s hříbětem. Protože koně, to byla Jendova velká radost.

V roce 1975, to mi bylo 18 let, jsem si napsal do svého skautského deníku: „V tomto roce byl s námi v Tatrách naposledy náš dlouholetý vedoucí a bratr Jenda Pazdera. On věnoval nám i našim předchůdcům všechnen volný čas, lásku, trpělivost, zálesáckou znalost, duchovní vedení i všechny své hmotné prostředky. Jemu vděčíme za šťastné a čisté mládí, za mnoho krásných chvil v kruhu přátel a kamarádů prožitých na výletech, schůzkách a táborech. On to byl, který nás učil lásce k přírodě a k bližnímu, který nám ukázal správnou cestu. Doufám, že dílo jeho práce mezi námi nikdy nezanikne, že v něm budeme pokračovat, aby i další generace mohla plně, radostně a s vírou prožít své mládí.“

Vám všem mladým, kteří máte život před sebou, bych ze srdce přál, abyste ve svém životě potkali někoho takového, jako byl pro mě a pro vaše rodiče Jenda. A také ve vašem srdci by mělo být místo

pro vděčnost za Jendův život a modlitba za jeho šťastnou věčnost u Boha. Vždyť je to možná i Jendova zásluha, že je Červený Kostelec živou farností, ze které vyšlo tolik duchovních povolání, že vám rodiče předali dar víry v Boha, že můžete vyrůstat ve zdravých křesťanských rodinách, že máme v Červeném Kostelci dobře fungující a početné skautské oddíly a u oltáře houf ministrantů.

Pár dní před Jendovou smrtí jsem byl u něho na návštěvě. Seděl na posteli, byl veselý, plný zájmu a elánu. Mluvili jsme o všem možném. Dával mi rady k promluvám, mluvil o Ruských básnících, které měl rád, ukazoval mi Nový Zákon v řečtině, ve kterém si každý den čte a taky komentáře a výklady k listům sv. Pavla, které miloval a ze kterých celý život čerpal. Bylo to prostě jako dřív a já odcházel z návštěvy a srdce mi poskakovalo radostí a vděčností.

A není to jistě náhoda, že Jenda odešel na věčnost právě na svátek Obrácení sv. apoštola Pavla. To apoštol národů sv. Pavel si přišel pro svého ctitele a spolubratra v misionářské službě, aby ho doprovodil před Boží tvář.

Mám pro vás také vzkaz z Jendovy závěti. Jenda je vděčný a děkuje především rodině a blízkým za starost. Ale pamatuje i na farnost a taky na svou rodinu skautskou a ministrantskou. Poslyšte Jendova slova:

„Všem jsem zavázán za pomoc při opravách kostelů, všem skautům z Kostelce a Dobřenic děkuji. A moc děkuji skautům z Kostelce a Dobřenic a ministrantské partě za tolik pěkných chvil, i těch prožitých v době nesvobody, pod plachtovým stanů. Za to s díky pamatujte!"

Jendo, i my Ti moc děkujeme, že jsi nám daroval kus svého života i své srdce. Díky, že jsi nás vedl po skautské stezce, že jsi nás učil zodpovědnosti, věrnosti, sebezáporu, oběti i poctivé práci pro druhé. Díky, že jsi nás vedl k Bohu, že jsi nás učil ctít Boží i skautský zákon a být věrný skautskému slibu. Díky, že jsi dal našemu životu správný směr, sílu vytrvat na cestě víry, sílu ctít pravdu, hledat dobro a děkovat Bohu za dar života i krásu přírody. Díky i Tobě za chvíle prožité na táborech, při putování po horách. Díky, že jsme díky tobě mohli vnímat radost ze života ve společenství, cítit teplo táborových ohňů, prožívat kouzlo nocí strávených pod celtou stanů nebo pod širým nebem plným hvězd. Díky, že jsi nás naučil, že život může být krásný a smysluplný, když žijeme pro druhé, chráníme slabší, když usilujeme o dobro a pokoj ve svém srdci i kolem nás a s důvěrou se svěříme do Božích rukou. Naše vzájemné pouto se tvým odchodem nepřetrhlo, ale ještě posílilo ve společenství svatých. Slibujeme, že se budeme modlit za Tebe a Tebe prosíme o přímluvu, abychom se u Pána znovu shledali.

(z posledního rozloučení v kostele Sv. Jakuba v Červeném Kostelci 5. 2. 2011)